

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen08val-shoot-idm140111864741248.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

EN HISTORIE

Søde Barn, jeg var kun fireogtyve,
du var seksogtyve, gør det noget,
at jeg fik dit Hjerte til at smile?
Du er to Aar ældre, gør det noget,
at jeg taler med dig som en Fader?

Søde Barn med moderlige Arme,
med dit kloge Sind, din unge Styrke.
Er det Uret, at jeg mest beundrer
dette forårs-svage i dit Væsen,
denne Magt, udsprungen af en Sødme,
lejret som det milde Mel i Kornet,
hvoraf Vintersædens Blaaning spirer?

Søde Barn, du er langt mere dygtig,
mere klog end jeg. Kan det da taales,
at jeg tager mig som Mand i Huset
Fadermine, Pashamyndigheder?
Er ej alle dine Ynder mine?

Er de ej som Børn i mine Hænder,
Sind, som brænder, søde viltre Unger,
der maa aves, førend de kan lege,
men som kender mig og lyder gerne?

Vil du styre, være egenmægtig?
Kender du som jeg din egen Skønhed?
Aldrig var din Klogskab mere prægtig,
end naar du berusedes af Kærtegn,
og, omfavnet, adlød mig med Vælde.

Du er som et dybt og frodigt Landskab,
Høst og Vinter skifter om til Vaar,
store Somre modner dine Haver,
mørkt og violet som Dyreskind
staar en Tordensky bag Kløvermarken -
Du har Frugtbarhed for hele Aaret.

VED AFRODITES STØTTE

Han har sagt, at jeg skal møde

ham ved Afrodites Støtte.
Jeg er angst for Marmorstøtten,
Nattergalen synger, synger.

Var Gudinden ikke elsket?
Mer end alle andre æret?
Men hun ty'r til lave Midler
og vil lære os Begæret.

Jeg forsager Afrodite,
vil ej lyde Afrodite - -
alle hendes vidtberømte
Yndigheder ubestridte - -

Nattergalen synger, synger,
og fortryller Parkens Gange.
Hvorfor skal jeg mer begære?
jeg har Hjertet spændt af Sange.

Jeg forsager, jeg forbander,
jeg fornægter Afrodite.
Intet kan mit Sind forsone
med den fæle Kone.

— — — — —

Hendes Kunster er forslidte,
hendes Smil er mig en Pine.
Skal vi altid uden Naade
hildes paa den samme Maade?

70

Nattergalen synger, synger.
Lyse Skyer, Grenemasser
glider ind i Stjerneverdnens
Silkeluft og blaa Paladser.

Lad mig hvile og berøres
kun af dine Kærtegns Sødme.
Lad Gudinden lukkes ude!
Lad os skjule Afrodite.

Lad os gaa til Kildespringet,
hvor de nye Strenge toner.
Lad os gaa til Hjemmets Løndom,
naar ej Afrodite ser os.

Jeg foragter hendes Guddom:
hendes gode Gavers Manna,
slængt i Grams til de Urene,
gør mig vild og falsk af Renhed.

— — — — —

O, men hvis min Ven nu møder
Byens hæslige Hetærer!
O, forbarm dig, Afrodite.
Afrodite, jeg begærer.

71

De kom ind, to unge Piger paa en kølig Formiddag.
Før vi havde ønsket Synet, stod de nøgne for og bag,
frysende som friske Blomster, fuld af Farvevelbehag.
Jord og Love synes glemte, alt er Lys og Atmosfære:
dér, hvor Maleren skal være,
er der Aarstids-Overgange,
Vaar og Aarstid bli'r til Sange,
dér, hvor Maleren skal være.

Da de fade
Omsvøb faldt fra deres Skulderblade,
blev de to til Dug og Ild og Sfære
eller til en Blomstergade
. . . Eller de fik Vinger?
Intet hemmer mig, jeg springer
til mit Lærred for at gaa i Lære
hos det Nøgne: for at se dets Vinger,
prøve dem, hvor længe de kan bære.

Mennesker kan man besnære,
men ej Kunstneren, som svinger
sin Pastelstift med en blaa-rød-gylden Finger
til sin Sandheds Ære.

Hvad er Skolen?
. . . det er Vingerne:
favne Havet, Himlen, Solen,
det er Vingerne.
72 Favne Jord - og ej blot Himmerige!
Vi maa dale for igen at stige.
Ak, Modellen er jo dog
i sin bedste Drøm en jordisk Pige,
og i Hjertet i en fredet Krog
møder hun dig som din Lige.

Plads for vor udvalgte Dronning,
hun, hvis Slæb vi altid bærer,
for Elisabeth af England
og Johanne af Burgund,
for Catharinaer og for Annaer,
for Sultanaen af Trapezunt.
Plads for godt og for lidt ondt!
Plads for en ærlig Pige.

Tyngdeloven kan vi ikke svige.
Hvad er godt? og hvad er ondt?
Hvad er en ærlig Pige?
Vi drog ud med Lys fra oven,
men maa lande under Loven.
Kunstens Ærlighed er nøgen.
Det er Pragten ved al Søgen.

Det er selv Modellens Hæder.
Du har plukket hendes Vinger,
og nu staar hun med Veninden
atter iført Klæder.
De er stolte, at de gav dig Vinger.
Det er Underet og Spøgen:
Du blev Skaber til et Billed,
da en Pige klædtes nøgen.

DEN LYKKELIGE MALER

Der er saa længe kriget fælt og pratet.
Nej de, hvis Hjerte rummer Farveskriget,
forstaar: ved Malerkunst fornyes Riget.

Den unge Mester kom til Pensionatet.
Det knejste i sin Vildvin skraas for Banen
med fire vilde Frøkner paa Altanen.

Med fire Frøkner ... nej! thi en var Enke
og en fraskilt - alle lidt forraadte,
om ikke fri for Kummer, fri for Lænke.

En Dag de sværmede og musicerede,
sukkede, skæmtede, poetiserede.
Det vared ved den hele Dag i Gaar.

Han friede til Irma og til Inger,
han kyssed Fru Medusas Øjenhaar,
men bed i Ernestines lille Finger.

Og han bed haardt, men hvad er blidt som Piger?
naar de blir smigret med den rette Smiger,
de aabner Buret for en Kongetiger.

Han kyssed Fru Medusas Bryn. Hvem husker
ej den Slags mørke Bryn som Fimretraade
paa Gopler, Sø-Meduser og Mollusker!

74

Og hvad er kysk som Kys paa Øjelaaget!
et Nu i Blindhed, som for hende selv
gør hendes dybe Skønhed mere broget.

Et Strandbad siden efter! Ud paa Dybet,
Medusas Skønhed er i Slægt med Havet
og Havets Dyr - ej mindste Frygt for Krybet.

I Gaar de musicerede og sværmede.
Selv Kokkepigen tabte Smækforklædet.
I Dag er alle Damer smækfornærmede.

I Dag staar Maleren blandt Børn og Hunde
og tegner Husfaçader, Øjne, Munde,
firkantede og flade, cirkelrunde.

For ham har Mur og Gavl Profil og Fjæser,
han ivrer, skønt det regner eller blæser.
Rundt om i Andagt drypper Skarens Næser.

Han maa skitsere, førend han kan sove:
Hvert Hus i Gaden, selv de smaa og grove,
staar støttet kækt til Ligevægtens Love.

Han bruger hverken Vinkel eller Passer
og bliver Ven med alle Samfundsklasser,
thi, hvad han gør paa Øjemaal - det passer.

Den unge Kvinde kommer, fin og nettet
med Mildhed og Natur i Talesættet
og ny som Eva . . . længe før Korsettet.

Fra nu hans Skaberhunger tør ej blunde,
thi aarlig skal han mætte nye Munde
firkantede og søde, cirkelrunde.

75

Mal, danske Maler; medens Verden henter
det Kvantum Blod og Jern, som er Formatet,
og Folket triller Tørv og tror paa Renter.

I Tusind Hjerter stiger Farveskriget,
fra Visdoms Hal til Vinløvs-Pensionatet. -
Ej Krig og Kneb - men Kunst fornyer Riget.

Thi Maleren, med klare Øjne fostret,
saar Verdensfreden, Skønheds-Konkordatet
fra Stalden, Dueslaget og til Klostret.

76

BØGEN OG NÆLDEN

Ord til Sønderjyderne
Den røde Valmu' ler til Landsbypigen:
"Nu har vi overstaaet Verdenskrigen."

Og Klinten møder Kornets stive Tidsel,
som ømmer sig: "Det her var Tænders Gnidsel."

Men Bøgekronen med sin lyse Stemme
synger: "Nu har vi Sønderjylland hjemme."

Og alle danske Hegn og Skovbryn syder
af Jubel: Vær velkomne, Sønderjyder!
Det Haab, I bar, da Dagene var slemme
det har vi heller aldrig kunnet glemme,
det skød hos os hvert Aar som Pilens Rakler,
mens "Blod og Jern" slog Bøddlerne til Stakler.

Velkommen hjem til Danmark, Sønderjyder.
Men er I fattet paa, hvad det betyder?
I kendte nok til Fjenders Nag forinden.
Men bli'r man elsket, kommer man i Vinden.

Thi det er Folk og Huse, Dyr og Planter,
som vil ha'e Del i Jer paa alle Kanter,
og unge Sind, der tilmed er Gesandter
for Husmandshjemmets Kogekar og Gryder.
(Det kan I vel forstaa, I som er Jyder!)
De mindste Gryder rummer store Sjæle:
Kom hjem til Danmark og lad Jer forkæle!
77 Selv Blomsterne, fra Hybentorn til Nælden,
bereder Jer en Ømhed, som er sjælden.
Men Brændenælden har en skinsyg Stemme:
(I Elskede, nu er I først i Klemme!) -

"I er straks Sønderjyder, hvor det gælder.
I Danmark er vi Vejbred eller Nælder.

Vi deler os i Arter og Partier.
Mon ved vort grove Favntag I Jer kvier!

Lær nu at blomstre med os, Sønderjyder,
og blive Tidsler, Nælder og Skarntyder!"

Men Bøgen synger med sin danske Stemme:
Omsider har vi Sønderjylland hjemme.
Bevar den Sol, som Jer saa trøstig soler,
bliv ikke Vejbred, hvis I er Violer.

Og lær af ingen dansk, som vil fortælle,
at det er Dyd at blive Brændenælde.
Lad Jer ej undertrykke, stikke, brænde;
men taal dog, at vi trykker Jer en Kende,
thi over alt skal Blomsterbroer bygges - - -
Lad Eders Haand af Haandtryk festlig smykkes!

Som dette Digt maa trykkes frit-- "Maa trykkes!"

Versailles 1920

78

ALLE NORDENS FUGLE

Midt i Nordens stormomsuste Hjørne
rejser sig det solindspundne Træ,
i hvis friske Løv er frodig Læ.
Sorg og Sødme, Drøm og Grubleri,
alle Nordens Fugle bor deri.

Vi er Sang - vil intet heller være.
Lyt dog til vort Fuglekor, I kære,
hver har sit at lære, sit at bære,
Tankers Kval og fyrig Melodi!
Nordens nye Muser gaar forbi.

Stundum høres Stemmen mægtig kalde,
som én Fylgie raabte over alle!
tilbød Verdens Skarer udenfor
Lykke af den Lykke, der blev vor.

Hvem kan læge Verdens vantro Slægt?
Den, som tror paa Træet, bliver lægt,
men Fornægteren bli'r aldrig lægt.

Den, som tror paa Frelsens rige Naade,
bliver lægt.
Den, som tror paa Telegrafens Traade
- som er Tidens Tro - vil blive lægt.

Alle bliver lægt.
Kun den arme Mand, som intet tror,
stævner ulægt til den mørke Jord.
79 Vi vil tro paa Nordens Fugletræ,
tro paa Nordens Fylgie, tro paa Slægten,
som er groet i disse Grenes Læ.
Dybt har Somren mærket Dal og Høje,

Sejren kyssed Drømmen i vort Øje.

80

SJÆLLAND OG DIGTEREN

Til Ludvig Holstein

Hvad er *det* at elske og forsage?
Spurgte jeg en Gang en sjællandsk Pige.
.. . Sjællands Skønhed blomstred bag ved Pulten.

Og det blege Pigebarn ved Pulten
svared' sagte: "Kærlighedens Plage
for en Kvinde, naar hun maa forsage,
det er ... som at være rigtig sulten."

Der er intet ærligt Rim paa "sulten",
men det var en ærlig Piges Klage.

Mange Midler imod Sult kan prøves:
noget fint at lugte til og smage?
noget voldsomt, hvorved man bedøves?
Stands i Trængslen, læn dig lidt tilbage,
Alfs Veninde, se paa Ludvig Holstein:

Købt med Blodets Pragt, som er en Løves,
rækker han de Blomster, som behøves . . .
Foraarsbud til vaklende og svage!
og til Hjertet Brød, hvis du er sulten.

81

J. F. WILLUMSEN

Fra en gaade-opfyldt
Drømmesigerske
var hans Muse bleven
Bjergbestigerske.

Jotunheimens Jætte
rev sig i sit Skæg:
Willum vilde sætte
ham mod Fjeldets Væg.

Men vor Spot herhjemme
lo med Fynd og Klem:
"Willum, du kan rejse
til dit Jotunhjem!"

Bølgen bliver Pol-Is,
Sol-Ild bliver Kul.
Verden er et Gaadebjerg
foruden Hak og Hul.

Kloden ejer Skatte,
Willum, Kister fuld.
Og Øresund har Skyllvand til hele Clondykes Guld.

*

Du har taget Skyller,
Willum, som en Mand.
82 Stundum tror man, Verden
kun er Skyllvand.

Hele Stranden myldrer
for at kvæle Værket
i sit Dynd ... dog Manden
faar de ikke kværket.

Midt i Myldret staar du
proper som en Gud -
naar vi rolig skyller
Skyllvandet ud.

Fandt han Guld paa Fjeldet,
hvor ej Urt vil gro?
Fandt han det ved Porten
ind til Dødens Bo?
Hvis vi vilde plukke
Bølge, Vind og Lys -
al vor Luft-Erobring
blev maaske et Gys.

Stundum var der Skrold-Is,
hvor hans Fylgje gik,
brast og blev et Dugglimt
under Solens Blik.
Brus og bliv til Vove,
brist kun, tynde Is!
Norer, som ej sove,
hindre Mænds Forlis.

Willum Skattegraver,
stræb kun tillidsfuld!
83 Kattegat har Skyllvand
til mer end Clondykes Guld.
Den, som graver dygtig,
ham er Lykken huld.

Stene, Sølv og Sager
fandt du mangan Gang.
Men hvad er nu dette?
Hilse dig med Rette
kan kun Sværde-Sang
. . . Det var Skræp, som klang!

Hvis dit Høvdingmærke
her en Dag forsvandt,
var en Lysalf stegen
ned fra Bjergets Kant
for at søge Helten
. . . længe ... til hun fandt!
slaa sin Kappe om ham,
dække mildt hans Saar
som Valkyrie med sit lange, gyldne Haar.

NILS COLLETT VOGT

Strid mellem Rigsmaal og Maalmænd, Strid mellem Norske og Danske.
Hvem, udi Belzebub, skal eje de norrøne Øer?
Rækker vi Haanden til Haandslag, napper I fra os en Færing,
kræver dertil som Foræring Blaaræv fra Grønland og Sæl.
Taler vi til Jer som Kristne, da fragaar I Kristian-Navnet,
Byen, den hedder nu Oslo . . . Oslo vil se Eskimoer.
Island med Hekla og Geysir tænder Begær i dit Hjerte.
Nordmand, en Drøm dig bedrager. Ve dig usalige Mand!
Spiser du Hvalkød med Glæde, nyder du Tran med Berusning?
taaler du selv i din Gaard, dit Oslo, en Lygte med Tran?

Nej, du har Hekla i Brystet og Geysirs hedt sprudlende Kilde.
Fyrstelig Blaaræv kommer din Digter og Jæger paa Skud.
Glem nu hine Værdier fra uorganiske Verdner.
Pris din prægtige Isbjørn og Sangfugl, Nils Collett Vogt!

85

TIL THØGER LARSEN

Jeg elsker Solskinnet og Regnen, Blæsten og Hverdagen
i København og overalt i Danmark,
Smagen og Folket og det bedste af den skabende Aand i Danmark.
Men der er stundum Aar,
hvor jeg forbavses over Folkesjælen
og spørger, som jeg spurgte Træet,
det maledede Træ paa et herligt ældre Kunstværk:
Hvorfor bærer det Træ mon aldrig grønne Blade?

Ja, Træet var jo et færdigmalet Værk,
sig selv gennem et halvt Aarhundrede.

Du, min digtende jyske Broder,
ligner ikke det farveprydede Billed.
Du er runden hel af ét Stykke
og af levende Rod fra Aartusinder.

Alle Sprog og alle Ord
selv de fjærneste og døde
synes du at tyde med Livets Sikkerhed,
som var alle Bladene paa Ygdrasils Ask
kun mange sære Omdannelser
af et eneste Blad.

86

SEJRE OG VUNDER

Nok er at tale om,
naar vi tilsammen kom
- sælsomme Tider og Dage.
Sejre fra Ungdomsaar.
Vunder, som Verden slaar,
Dyrtid og Lændeværks Plage.

Skyer som Skifertag
dækker den blege Dag,
skygger for Gud og for Love.
- Broder og Ven i Dan,
sig, om du mødte Pan,
og foer du vild i hans Skove? -

Drog dig med gunstig Bør
Bælt eller Sydhavs-Øer,
Engblommen, Pilen og Syren?
- Gik du paa Regnbu-Vej,
sig, hvem der mødte dig:
Mars eller Guden med Lyren.

Staar du paa øde Mark
isnet til Rod og Bark
udslidt af Vinterens Vinde?
- Er du et gammelt Træ,
staar dog med Smil og Læ,
Sjæl, du er endnu derinde.

87

SKÆRVESLAGERENS VISE **Gammelfransk**

::: Ved en Vej i nørre Len :::
::: stod en Vejmand og slog Sten. :::
I Dagevis, i Ugevis
han kløved Sten i Massevis,
han kløved Massevis af Sten. Det var Skærver til Chaussé'n.

::: Og en Dame i Karet :::
::: havde aldrig Magen set. :::
::: Hun sagde: Lille Skærvesla'er :::
hun sagde: Lille Skærvesla'er,
det er en skidt Bedrift, De har.

::: Men den Vejmand svared stift: :::
::: Det er ingen fin Bedrift. :::
::: Var jeg som De en fornem En, - :::
i Fald jeg var en fornem En,
slog jeg heller ikke Sten.

88 :,: Vi skal lære af det her, :,:
:,: hvad en Skærvesla'r er værd. :,:
:,: Thi Livets Vej er fuld af Sten. - :,:
Thi Livets Vej er fuld af Sten.
Det er ej den grønne Gren.

89

VAARSANG VED JUL

Tusmørkets Stjerner
rimblege staar.
Sig, min Veninde,
bliver det Vaar
nu ingen Sinde?

Ak, min Veninde!

Skoven er øde,
Vejen er bar,
Lykken, der døde,
giver ej Svar . . .
Frysende Kroner.

Intet forsoner.

Findes dog Balsam
for vore Saar?
Er det en evig
Sandhed og Vaar,
Stjernerne øser ...?

Mildheds Forløser.

Tusmørkets Ynde
Skovdybet naar.
Stjernelys smiler
tyst, hvor vi gaar.
Ak, min Veninde -

er Højtid inde?

90

KLODENS SANGE -

Pragtfulde Somre, under Parkens Grene,
Ild i hvert Øje, Skæmt og munter Kiv,
kom under Roser glimted Ufreds Kniv.

Der dryssed Dug paa Planter, Dyr og Stene.
Og Lærdom var et saligt Tidsfordriv,
ved Frue Kirke oprejst sov Athene.
Forfængelighed, Aandsmod, skønt Bedrag!
Vi drømte om en Kilde Hippokrene.

Men dobbelt Skydning vækked os en Dag,
og Giftgas brændte Svælg og Øjenvipper,
vi sloges i Moradser . . . som ved Ypres!

Man kan ej høre i en dobbelt Ild,
mens Shrapnells, springende paa alle Kanter,
elektriserer Stene, Dyr og Planter.
Man føler paa sig selv . . . om man er til? - Hurrah!

Med Døden og Sergentens Raab i Hælene,
i Vand til Halsen, men med Ild i Sjælene
gaar Tropperne i Rædslens Kanonade,
og spændt og hærdet synger Jordens Flade - Hurrah!

91

INDE FRA KLODENS VÆRKSTED

Inde fra Klodens Værksted lyder dunkle Eksplosioner.
Omsmeltes nu hver Livsform fra den gamle Alders Gry?
Brydes Karrene i Stykker? væltes Ovnene tillige?
Højovne, bygt af Vælden, da den gamle Morgen var ny.

Knuses Prøverne? slettes Sporene af den gamle, slidte Skønhed,
saa at det nye kan fødes rent uden Hul paa sin Hæl -?
Sprøjter Tidsaanden Saft og Flamme, Livets Sødme i nye Matricer?
Eller frigjort fra Moderformen gror Bevidsthed og Sjæl?

Slettes det gamle Regnskab med dets Summer og dets Brøker,
som blev overført i Æoner?
Opløses i Atomer selve Tavlerne nu?
Tal, som aldrig stemte, skal ikke optegnes mere . . .
Ja, Talsystemet er ude, det sled Tavlerne itu.

92

FEMTE JUNI

Det er femte Juni, bag det grønne Vænge.
Alle de smaa Græshopper stemmer deres Strenge.
Fire unge Piger med hvide Kjoler paa
ligger blødt i Græsset ved den drivende Aa.

Oppe paa en Skovplads de stolte Faner hænge.
Det er femte Juni, og Folk gaar ind for Penge.
Inde paa en Skovplads med Festtribune midt
om den store Taler sig Folk alvorlig trænge,
yderst gaar de unge med lyttende Skridt.
Gæster er her vidt fra Landet og fra Staden,
ingen tænker mer paa Loen eller Laden.
Jubel og Forventning vil alle Hjerter sprænge.
Og den unge Skønhed træder rank og stolt,
som hun havde hørt den Tale, der blev holdt.
Løv- og Flagomvunden staar Danseestraden.
Det er femte Juni med Alvor førend Maden
oppe paa en Festplads med Spil og Faner midt.
Røgen bagved Teltet stiger frisk og frit.

Femte Juni Sol, det er som Lykkepenge.
Men hvorfor staa stille og lade sig trænge?
hvorfor lytte efter, naar man er fuld af Tro?
Gæster er her vidt fra Landet og fra Staden,
ingen tænker mer paa Gade eller Bro.
Højtid og Forventning vil alle Hjerter sprænge.

"Hvad skal man fordrive en Time med saa længe?
og hvorfor staa stille?" tænkte Nonnerne i Enge.
"Hvorfor lytte efter, naar man er fuld af Tro?"
93 Over deres Hoved en Graapils Grene hænge,
fire unge Piger med hvide Kjoler paa
ligger stolt i Græsset ved den drivende Aa.

Og den klogeste holdt Taler til det Blaa:
"Frihedsdagen ærer man først med Gran og Kranse,
saa skal Mænd bespises, saa længe de kan sanse;
Tiden vil dog komme for de unge til at danse!"

Se, den vakre Ungdom har taget det Parti
intet mer at drøfte, thi Hjerterne forstaa,
vente taalmodig ved den drivende Aa,
til Kedsomheden er dreven forbi.

Fire unge Piger, som venter i Ro,
er dog Symbolet paa den stærkeste Tro.

DEN STÆRKE DAME I TELTET

Med Brændenælder er min Pande smykt,
med Tidsler fletter jeg de hvide Lænder,
thi mer end alle Brændenælder brænder
jeg selv, og Tidslen stikker mindre stygt.

I Fald der mellem Eder er en Kender,
han ved, mit Blod af Sundhed er gjort sygt!
Kom, mærk min Styrke, vær kun uden Frygt.
Jeg vædder paa, at ingen af Dem spænder

med begge Hænder øverst om min Arm.
Min Herre, Teltets Luft er vistnok varm,

jeg sveder lidt, lad ikke Dem genere!
Jeg sluger Knive, spiser Blaar, med mere,
er sat af Væsen, gør ej stor Allarm.

Jeg længes efter Aftenhimlens Blaanen
og hyler, som en skabet Hund mod Maanen.

JEG TRAF EN SKØNHED ...

Jeg traf en Skønhed fra Firsernes Dage
lidt sprukken i Gipsen.
I Ungdomstiden hun dyrkede Drachmann,
Jacobsen, Ibsen . . .

Da Drachmann opgrov en Marmorstøtte,
da var hun et Krater,
som fyldte med Røg for den nye Digter
Salon og Teater.

Da slog hun selv som en Røgsky i Vejret
hed og forblindet.
Hvad hjalp det nu - var hun ung af Sindet,
gammel i Skindet -?

Hun hører aldeles uden Forventning,
hvad nyt man forkynder,
og ser ikke mer en Profet i den første
den værste Begynder.

Hun siger: "Vor By er i mange Dele
bleven umulig.
At nogen kan lide X. X., naar han spiller!
Jeg finder ham grulig.

"Jeg ser, at de kalder Y. Y. for en Tosse,
det synes jeg osse.
Men rose P. P. for det Nonsens, han skriver,
det kalder jeg Iver.
96 "Den hele Stad er jo nu saa forstyrret
ej mer til at kende,
som ingen af Husene stod paa sin gode
og rigtige Ende.

"Jeg synes, en By, hvor man føler sig hjemme,
den lader man ligge.
De venter maaske her skal komme Turister,
det tror jeg nu ikke . . ."

Den fejrede Skønhed fra fordum, hun følger
med Nutidens Moder,
og fri for Idoler hun nyder des bedre
de jordiske Goder . . .

En Del af sin Velstand hun misted ved Krigen,
men bjerged en Grunddel.
Hun bød mig paa The Klokken Fem - i sin Villa

ej langt fra en Runddel.